

A New Evolution Secret.

นี่คือยุคแห่งวิวัฒนาการ มีการพัฒนาเทคโนโลยีและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ในขั้นสูง ได้มีวิธีการคิดค้นพัฒนาต่อยอดขึ้นเพื่อสร้างความสามารถพิเศษให้แต่ละบุคคล หรือที่องค์กรได้ดินแห่งนี้ก่อตั้งโครงการที่เรียกว่า “โครงการครีเอต เบบี (Create Baby)”

“โครงการนี้เราทุ่มกับมันมามากนะท่านประธาน คุณคงไม่คิดจะหยุดมันไว้เท่านี้ทั้งที่ลงทุนไปมหาศาลหรอกนะ” ชายชราพูดกับหญิงสาวตรงหน้าด้วยท่าทีดูดัน

“แน่นอนค่ะ เราไม่ยอมหยุดโครงการนี้แน่แม้ว่าจะแลกกับอะไรหรือสูญเสียชีวิตของใครอีกแค่ไหนก็ตาม” หญิงสาวพูดด้วยท่าทางจริงจังพร้อมเสยะยิ้มอันแสนโหดร้าย

ทั้งสองหารู้ไม่ว่าได้มีชายหญิงคู่หนึ่งได้แอบฟังบทสนทนานั้นอย่างเงียบๆที่หน้าห้องนั่นเอง

“ไม่น่าละทำไมเด็กบางส่วนถึงค่อยๆหายไปโดยไร้สาเหตุ ถูกจับไปทดลองแล้วไม่มีโอกาสกลับมาอีกเลยนั่นเอง คุณคะ ทำยังไงดีลูกเรา ลูกของเรา”หญิงสาวพูดด้วยน้ำเสียงหวาดกลัวพลงนำมือทั้งสองจับท้องของตนที่มีสิ่งมีชีวิตน้อยๆอยู่ข้างในอย่างหวงแหน

“เราไม่น่าเข้าร่วมโครงการบ้างนี่เลยจริงๆ ไม่...ผมจะไม่ยอมให้ลูกเราเป็นอะไรไปเด็ดขาด เราต้องหนีจากที่นี่” ชายหนุ่มปลอบหญิงสาวขณะที่กำลังคิดแผนเพื่อช่วยชีวิตลูกของพวกเขา

“เราหนีไม่ได้หรอกค่ะถ้าเราหนี เราต้องโดนกำจัดแล้วลูกของเราก็ต้องโดนกำจัดไปด้วยแน่”

“ผมมีวิธี” ชายหนุ่มว่าพร้อมพาหญิงสาวลักลอบเข้าไปที่ศูนย์คอมพิวเตอร์ที่เก็บรวบรวมข้อมูล แล้วทำการลอบเจาะรหัสเข้ารหัสข้อมูล “ผมจะเปลี่ยนแปลงข้อมูลของลูกเรา เธอจะเป็นเพียงแค่ผลการทดลองที่ล้มเหลวแล้วเราจะสามารถออกจากที่บ้างนี่”

และในวันรุ่งขึ้นเขาและเธอได้เข้าไปพบกับท่านประธานขององค์กรพร้อมกับเอกสารในมือ

“จ้ะหรือ ลูกของพวกคุณไม่ประสบความสำเร็จสินะดีออกเตอร์ทั้งสอง แต่ก็ไม่จำเป็นต้องลาออกก็ได้ค่ะ” ท่านประธานพูดด้วยน้ำเสียงแลดูเสียดยอาจเป็นเพราะว่าทั้งสองเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่มีฝีมือเก่งอย่างร้ายกาจ

“เราคิดว่านี่เป็นทางออกที่ดีที่สุดครับ” ชายหนุ่มพูดด้วยความมั่นคงไม่แสดงอาการพิรุณแต่อย่างใด

“ฉันดิฉันก็คงห้ามพวกคุณ ไม่ได้ แต่คุณคงทราบว่ามีวันนี้มาถึงเด็กคนนี้อย่างไรไม่ว่าจะประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวก็ตามเธอก็ต้องกลับมาที่แห่งนี้อยู่ดี” ท่านประธานพูดต่อพลางกวาดสายตามองชายหญิงทั้งสอง

“เราทราบดีครับ/ค่ะ” ใช่ เรารู้ดีแต่ขอเวลาหน่อย ตอนนี้ขอเพียงแค่ช่วยลูกของเราให้พ้นจากที่นี่ตอนนี้ก็เพียงพอ แล้วเมื่อถึงวันนี้เมื่อไร... ทั้งสองคิดในใจ

“ฉันก็เชิญเถอะค่ะ ขอให้โชคคินะคะ” ท่านประธานกล่าวลา ก่อนที่ทั้งสองจะถูกขึ้นทำความเคารพและเดินออกจากองค์กรแห่งนี้ ก่อนที่จะเดินจากไปทั้งสองหันมามองตึกขององค์กรที่สูงระฟ้าชายหนุ่มโอบกอดหญิงสาวไว้

“เมื่อถึงวันนี้ลูกเราจะต้องรอด”

20 ปีต่อมา

“เฮ้ คนที่เพิ่งมาใหม่เชิญทางด้านนี้เลยจ้า” เสียงหวานใสของพิธีกรที่ทำหน้าที่อยู่บนเวทีกล่าวขึ้น

ผู้คนกลุ่มใหญ่ต่างพากันทยอยเดินเข้ามาภายในห้อง โถงที่ถูกล้อมรอบด้วยกระจกใสที่สามารถมองเห็นบรรยากาศภายนอกได้อย่างชัดเจน

“เฮ้อ อยากกลับบ้านจังเลย”

‘มารีน’ สบตเบาๆกับตนเอง เธอเป็นหญิงสาวที่มีหน้าตาที่น่ารักจัดไปทางสวย เธอมีผมสีน้ำตาลที่ยาวถึงกลางหลัง แต่สิ่งที่ทำให้เธอถูกใครหลายคนจับตามองกลับไม่ใช่การมองชื่นชมในความสวยของเธอ แต่เป็นการมองรังเกียจปนดูถูกต่างหาก ใช่...สายตาดูถูกที่มองเธอว่าปกติเกินไป และก็ใช่... เธอปกติเกินไป เพราะคนที่ถูกคัดเลือกมาที่นี่ล้วนแต่มีลักษณะที่แตกต่างจากคนทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นแขนที่โตและแข็งแรงกว่าปกติ การฟื้นฟูของร่างกายที่รวดเร็ว ทักษะต่างๆที่คนทั่วไปไม่สามารถทำได้ง่ายๆ เป็นต้น จึงไม่แปลกที่เธอจะเป็นที่จับตามอง

“ขอต้อนรับเหล่าผู้เข้าร่วมแข่งขันทุกท่าน ก่อนอื่นทุกท่านในที่นี้คงทราบกันดี ทุกคนที่ได้รับการเชิญมาร่วมการแข่งขันในครั้งนี้ล้วนเป็นเด็กที่เกิดจากยุค โครงการครีเอต เบบี หรือก็คือ ทุกคนได้ผ่านการถูกตัดต่อยีนให้มีความเป็นเลิศในด้านต่างๆจากสถาบันการทดลองของเรา และในครั้งนี้เราได้จัดการแข่งขันขึ้น

เพื่อเฟ้นหาบุคคลที่มีการพัฒนาทางด้านต่างๆและมีความสามารถสูงที่สุด” หญิงสาววัยกลางคนผู้ซึ่งเป็นประธานในครั้งกล่าวด้วยเสียงที่เชื่องช้าแต่เปี่ยมไปด้วยอำนาจที่น่าหว่นเกรง

มารินยืนฟังอย่างเงียบๆพลางนึกถึงเมื่ออาทิตย์ที่แล้วที่จดหมายเชิญถูกส่งมาที่บ้านของเธอ พ่อและแม่ไม่ยอมให้เธอมาที่นี่เลยสักนิดแต่ก็ขัดกับทางสถาบันวิจัยแห่งนี้ไม่ได้เนื่องจากมีสัญญาที่ทำร่วมกันอยู่ และถ้าหากหนี่ก็จะต้องหนีไปตลอดชั่วชีวิต เธอจึงเลือกที่จะเผชิญหน้ากับมันเลยดีกว่า

“ก่อนอื่นเราจะปล่อยให้ทุกคนได้รู้จักกันและกันสักหน่อย แล้วรายละเอียดขั้นตอนต่อไปดิฉันจะแจ้งให้ทราบภายหลัง” หลังจากพูดจบท่านประธานก็เดินจากไป

ฉับพลันเสียงพูดคุยกึ่งดังขึ้นมาพร้อมกับสายตาที่ต่างพากันจ้องมาที่มาริน ทันใดนั้นก็ยังมีหญิงสาวคนหนึ่งเธอมีใบหน้าประหนึ่งโดนสะเก็ดอาก้ากระเด็นใส่ โพล่งถาออกมา

“จากที่รู้ข่าวมาเธอสินะที่ผ่านการคัดต่อขึ้นมาแต่ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปเลยนะ”

“...” มารินได้แต่เงียบทำท่าทางหวาดกลัวไร้การต่อสู้ แต่นัยน์ตากลับแข็งกร้าวอย่างที่คนอื่นไม่ทันสังเกต

“หี พวกอ่อนแออย่างแกก็เป็นแค่ตัวทดลองที่ล้มเหลวสินะ”

“เธอ...เธอ...พูดอย่างนี้ก็หมายความว่าตัวพวกเธอเองก็เป็นแค่ตัวทดลองเหมือนกันสิ... สินะ”

“หนอยๆๆ แกกล้าหรือ!!!”

“เปล่า...เปล่านะ ขอโทษฉันผิดไปแล้ว” มารินพูดด้วยเสียงที่แก้งทำที่เป็นสั้นอย่างน่าสงสาร

“หี แกนี่มัน...”

ปัง!!!! “เอ็ม โทษที่มีอมันไปโดนนะ” การเจรจาถูกขัดขึ้นจากการทำแก้อีล้มที่น่าแปลกใจคือแก้อีล้มแบบไม่เหลือซากเปรียบเสมือน โคนเหวี่ยงอย่างแรงเข้ากับผนังแต่แท้จริงแล้วเป็นแค่การผลักของเขาเท่านั้น ชายหนุ่มคนนี้มีชื่อว่า ‘เดรก’ เขาเป็นชายร่างสูง มีหน้าตาที่หล่อเหลาไม่บันยะบันยัง ผมชอยระด้น คอสีดำสนิทแต่กลับมีดวงตาที่มีประกายสีเทา เขาเดินมาเรื่อยๆผ่านหน้ามารินแล้วกระซิบที่ด้วยเสียงที่ได้ยินกันแค่สองคนว่า

“เธอ...ไม่ได้เป็นตัวทดลองที่ล้มเหลวหรอก... ไซม์ยี่ละ...อ้อ ฉันชื่อเดรกนะ”

“นาย...” มารินดาโต ตอบอีกอึก

“^ ^” จบคำแรกก็เดินจาก ไปอีกมุมหนึ่งปล่อยความเจ็บเข้าปกคลุมห้องประชุมต่อไป เมื่อมารินเห็นว่าหญิงสาวที่มีเรื่องกับเธอในตอนแรกทำท่าจะเปิดประตึ้นรอบสอง เธอจึงซึ่งเดินออกมาภายนอกห้องประชุมแทน

‘ไม่จริงน่า จะมีคนรู้ได้ไง ไม่เคยบอกใครนี่นา’

มาริน ทบทวนความคิดในใจ สาเหตุที่เธอทำเป็นอ่อนแอเพราะไม่อยากให้เป็นที่ผิดสังเกต เนื่องจากความลับสำคัญอย่างหนึ่งที่เธอ ไม่เคยบอกใคร ความลับนั้นก็คือ ถูกต้องอย่างที่เธอพูดเธอไม่ได้เป็นตัวทดลองที่ล้มเหลว แต่เป็นตัวทดลองที่ได้ผลดีเกินคาดต่างหาก เธอผ่านการตัดต่อยีนเกือบทุกด้านเลยก็ว่าได้ ทั้งด้านสมองที่ฉลาดและไวกว่าคนทั่วไป พลละกำลังที่ไม่ได้อ่อนแออย่างที่ใครเห็น ระบบภูมิคุ้มกันและระบบฟื้นฟูร่างกายที่รวดเร็วจนน่าอัศจรรย์

พ่อแม่ของเธอเคยทำงานเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่องค์กรใต้ดินแห่งนี้หลังจากที่แม่ตั้งท้อง แม่ของเธอได้เข้าร่วมโครงการครีเอต เบบีและได้ทำการตัดต่อยีนให้มาริน แต่หลังจากนั้นพ่อแม่ของเธอได้รับรู้ความลับของทางองค์กรว่าเด็กเหล่านี้จะถูกทดลองต่อไปเรื่อยๆ โดยไม่สนใจว่าเด็กจะมีความเสี่ยง จะมีชีวิตรอดหรือไม่ก็ตาม ทำให้เด็กกว่าครึ่งที่อยู่ในโครงการนี้ได้เสียชีวิตไป พ่อแม่ของเธอจึงตัดสินใจพาเธอออกจากองค์กร โดยบิดเบือนข้อมูลของมารินว่าเป็นการทดลองที่ล้มเหลวแล้วพาเธอออกมา พ่อแม่ของเธอช่วยกันปกปิดความลับนี้ให้คนภายนอกเห็นเพียงแค่มารินเป็นเด็กธรรมดา แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นพ่อแม่กลับช่วยกันพัฒนาความสามารถของเธอให้สูงยิ่งขึ้นรอวันที่จะได้ใช้ประโยชน์จากมัน วันที่ไม่มีทางหนีพ้นวันที่จดหมายเชิญร่วมการแข่งขันฉบับนั้นมาถึง

“เฮ้อออออ” มารินถอนหายใจพลางเดินกลับเข้าไปใน โถงประชุมเมื่อรู้สึกว่าคุณเองนั้นออกมาแล้ว

“ขอกล่าวคำว่า สวัสดี กันอีกรอบนะคะ ต่อไปจะเป็นการเริ่มการทดสอบ ทุกคนสามารถเลือกได้ว่าจะสู้แบบพาร์ตเนอร์ หรือจะลุยเดี่ยว การทดสอบจะเริ่มในอีก 30 นาที ขอให้ทุกท่านพร้อมกันที่ลานบนคาเฟ่ของตึก ขอให้ทุกท่าน โชคดี” หลังจากที่ท่านป้า เอ๊ย ท่านประธานกล่าวถึงการสอบด่านแรกเสร็จก็เดินจากไป พร้อมกับเสียงจ้อเจ้อที่ดังขึ้นจากการพูดคุยกันของผู้เข้าแข่งขัน

“เฮ้อ ก็คงต้องลุยเดี่ยวละมั้งเนี่ย” มารินพึมพำกับตัวเอง ก็แน่ละดูได้จากสายตาคอรอบข้าง ดูถูกเธอซะขนาดนั้นคงมาจับคู่กับเธอหรอก

“กรี๊ดดดดดดดด แครกกกกกอยู่กับฉันเถอะค่ะ”

เสียงกรี๊ดร้องของสาวๆดังขึ้นเพราะ ผลัดกันแย่งแครกให้มาร่วมทีมดังขึ้นอย่างไม่ขาดสาย ส่วนแครกก็ได้แต่หัวเราะแห้งๆส่งกลับไปยังบรรดาสาวๆ จับปล้นสายตาของแครกและมารินก็หันมาประสานกันพอคิบพอดี แครกสบตากับมารินแล้วยิ้มกริ่ม **เฮ้อก** มารินเห็นสายตาของแครกปุ๊บก็รู้สึกถึงตาข่ายบีบ เธอจึงรีบเดินหนี

หมับ แต่คงไม่ทัน แครกเดินตามเธอมาแล้วจับข้อมือเธอไว้ มารินหันกลับมาอย่างรวดเร็วเตรียมพร้อมที่จะด่ากลับ “นะ...” แต่พอหันกลับมา ก็เจอนายแครกที่กำลังยิ้มอย่างสว่างสดใส

“คู่กับผมนะ มาริน” แครกพูดเสียงดังพอที่สาวๆรอบข้างจะได้ยิน

“จะดีหรือ มากู่กับฉันเนี่ย” มารินพูดด้วยน้ำเสียงที่ไม่ค่อยมั่นใจ เธอคิดว่าจะไม่ทำตัวเด่นสักหน่อย

“ดีที่สุด ^ ^” แครกตอบรับด้วยเสียงมั่นใจสุดๆ

“แต่...” ตอนแรกมารินคิดว่าจะปฏิเสธเพราะไม่อยากจะทำตัวโดดเด่นอะไร แต่พอเห็นผู้หญิงพวกนั้นที่เคยดูถูกเธอแล้วมันน่าเกลียดซะมด มารินยิ้มอย่างมีเลศนัยก่อนตอบว่า “ตามใจนายแล้วกัน แครก >0<”

“กรี๊ดดดดดดดดดด” จบการสนทนาด้วยเสียงกรี๊ดร้องของหญิงสาวหลายคนที่ได้รับการผิตหวังและรับไม่ได้กับสิ่งที่แครกเลือก แต่เชื่อว่าเขาและเธอจะสนสักหน่อย

แครกเดินนำไปยังทางขึ้นคาดฟ้า มารินก็ยังคงคอนเซปต์เดิม ทำท่าหวาดกลัวต่อพวกผู้หญิงรอบข้าง แต่ก็ยังแอบหลุดขำกับภาพกลุ่มหญิงสาวที่กรี๊ดร้องโวยวาย แล้วจึงรีบเดินตามแครกไป

“และภารกิจต่อไปนี้จะเป็นบททดสอบของพวกคุณ” ท่านประธานกล่าวขึ้นเมื่อถึงเวลาตามที่ได้นัดไว้ “ภารกิจนั้นก็คือ ตามหาตัวคนร้ายที่ก่อเหตุฆาตกรรมร้ายแรงให้ได้ เรามีหลักฐานให้คือคราบหยดเลือดของคนร้าย พวกคุณมีหน้าที่ตามหาตัวคนร้ายให้เจอ ขอบเขตของสถานที่คือเนื้อที่ขององค์กรแห่งนี้ทั้งหมด ซึ่งตั้งอยู่กลางป่าแห่งนี้ และการทดสอบนี้คือ **ของจริง** ขอให้ทุกท่านโชคดี” หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ในชุดสี

ชาวที่อยู่รอบข้างก็เดินเข้ามามอบหลักฐาน ซึ่งก็คือ หลอดทดลองที่ใส่คราบเลือดของคนร้ายไว้ให้กับผู้เข้าแข่งขันทุกกลุ่ม

ก่อนที่เดรกและมารินจะเดินลงไปข้างล่างก็มีกลุ่มหญิงสาวแฟนคลับของเดรกกลุ่มเดิมมากระซอกแขนของมารินและตะโกนขึ้นมาว่า “เดี๋ยวก่อนนะ เธอยังคิดว่าฉันไม่รู้ล่ะนะว่าเธอคิดอะไรอยู่ เธอมันเป็นแค่ตัวถ่วง คิดจะเกาะเดรกให้ช่วย หัวงที่จะชนะสินะ”

“อะ...อะไรหรอ...ฉันไม่รู้ว่าคุณพูดเรื่องอะไร” มารินกล่าวเสียงสั่นแต่ในใจ *หนอยยย เจ็บนะ ้วย แรงคนหรือแรงควายพะเนี้ย ผ่ากไว้ก่อนเถอะ จะเอาคืนให้แสบเลย*

“แกมัน!!!!!!...”

“พอก่อน!!! เลิกแกล้งมารินสักที พวกเธอไม่มีสิทธิ์ที่จะว่าคนอื่นแบบนี้ กล้าพูดความจริงม๊ยะล่ะว่าพวกเธอต่างหากล่ะที่มีความคิดข้างต้นอย่างที่กล่าวหามารินนะ” เดรกขจัดขึ้นเสียงดังทำให้กลุ่มหญิงสาวที่ถูกพูดแทงใจดำเงยไปตามๆกัน เมื่อมารินเห็นดังนั้นแผนการในหัวก็เริ่มปฏิบัติการทันที **หมับ**

“เดรก~ พอเถอะอะอย่าไปว่าพวกเธอเลยฉันผิดเอง~ โอ้ย เจ็บแขนจัง~” มารินกระโดดไปเกาะแขนเดรก พลังพูดด้วยท่าที่ทำเป็นเห็นใจ เล่นบทเป็นนางเอกแสนดี คงนำหมันใส่มาๆสำหรับคนที่ดูอยู่

“เราลงไปข้างล่างเถอะ” เดรกก็ยอมเล่นด้วยทำท่าเป็นห่วงมารินมากก่อนจะพาลงไปข้างล่าง

มารินหันกลับมาปลายตามองพวกหล่อนก่อนจะเหยียดยิ้มแล้วหัวเราะในลำคอ “หี...” แน่نونว่าเสียงตอบรับคงเป็น “กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดด” ก็สูตรเดิมล่ะนะ

“พอๆๆ ปล่อยได้แล้ว” หลังจากลงมาถึงคาถาไฟมารินก็กลับมาทำตัวแบบเดิมในเมื่อคงไม่จำเป็นต้องแสดงท่าทางอ่อนแอต่อหน้าเดรกอีก เพราะเขารู้จะไรมาไม่มากก็น้อยล่ะ

“คุณนี่แสบจริงๆนะ” เดรกบ่น เพราะรู้ว่าท่าทางนางเอกแสนดีเมื่อก็เป็นแค่แผนของยัยตัวแสบ

“ช่างเหอะน่า เขาเป็นว่า มาว่าเรื่องภารกิจกันดีกว่า” พอเห็นว่าเดรกเริ่มจะบ่นอีกมารินเลยรีบพูดขัดแล้วเปลี่ยนเรื่องทันที “เราควรจะทำยังไงกับคราบหยดเลือดนี้ดี”

“ผมว่าเราควรนำมันไปวิเคราะห์ DNA คุณะ”

“งั้นเราควรที่จะนำ DNA ในหยดเลือดไปตรวจสอบโดยอาจจะเป็นวิธี PCR หรือ RFLP เพื่อที่จะได้เป็นลายพิมพ์ DNA ออกมาดีมัย”

“ก็ดีนะ เพราะ รูปแบบของ DNA สามารถบอกเอกลักษณ์เฉพาะบุคคลได้ เนื่องจากแต่ละบุคคลมีรูปแบบ DNA ที่แตกต่างกัน เราสามารถใช้เป็นหลักฐานเพื่อจับตัวคนร้ายได้”

“งั้นเราไปที่ห้องทดลองกันเลยเถอะ ฉันอยากจบเกมนี้จะตายแล้ว” มารินและเดรกจึงเดินตรงไปที่ห้องทดลองทันที

เมื่อได้ลายพิมพ์ DNA มา ทั้งสองจึงลงไปสืบหาหลักฐานกันต่อที่ป่ารกทึบทางด้านตะวันออกของป่า ตอนนี้แสงของตะวันลับขอบฟ้าไปพักใหญ่แล้ว โชคดียังมีแสงจันทร์ที่คอยส่องทางจึงไม่ทำให้มืดจนเกินไป เมื่อทั้งสองเดินมาสักพักก็เริ่มได้ยินเสียงที่ผิดปกติ

แซ่ดดดด แซ่ดดดด โอกกกกก กรืดดดดดดดดดดดดด

เสียงคำรามเหมือนสัตว์ป่าค่อยๆ คืบคลานเข้ามาใกล้พร้อมกับเสียงกรีดร้องที่คาดว่าน่าจะมาจากคนที่บังเอิญไปพบตัวของเจ้าเสียงที่คำรามอยู่ ซึ่งก็ไม่ไกลจากพวกเธอเท่าไรนัก

“เสียงอะไรนะ” มารินถาม ก่อนมองรอบตัวอย่างระมัดระวัง

“ผมก็ไม่รู้แต่คงไม่ใช่เรื่องดีแน่” เดรกตอบ

โครมมมมมมมม

เสียงต้นไม้ต้นใหญ่ล้มลงตรงหน้าทั้งสองก่อนจะปรากฏ ร่างของตึกแดนที่ไม่ใช่ตึกแดนมันมีตัวที่ใหญ่มากกว่าคน อีกข้างของมันเต็มไปด้วยหนามแหลม และเลือดสีแดงสดจากเจ้าของเสียงกรีดร้องที่ดังก่อนหน้า

“ให้ตายเถอะ สัตว์ดัดแปลงพันธุกรรมหรือเกิดการกลายพันธุ์ละเนี่ย” มารินอุทานอย่างไม่คาดคิด “อืม... การกลายพันธุ์หรือ หรือก็คือการเกิดมิวเทชันซะม๊ะ ที่มีการเปลี่ยนแปลงใน DNA และการเปลี่ยนแปลงที่เกิดกับโครโมโซมซึ่งทำให้ลักษณะสิ่งมีชีวิตเปลี่ยนไปถูกต้องมัย”

“ถูกต้อง นอกจากนี่ลักษณะที่เปลี่ยนไปสามารถถ่ายทอดสู่รุ่นต่อไปได้ด้วย” เกรกพูดต่อก่อนจะนึกขึ้นได้ “เดี๋ยวก่อน นี่ใช้เวลาอธิบายมึนเนี่ย แล้วเอาอย่างไรล่ะ หึ หึ มึนเนี่ยล่ะ” เกรกพูดขำๆ พลังเหลือบมองมาริน

“ตกลงตายล่ะ... ต้องลุยอยู่แล้วสิ” จบคำทั้งเธอและเขาต่างพุ่งใส่เจ้าตึกแดนพร้อมๆ กัน ทั้งสองต่างหยิบมีดสั้นที่พกไว้ป้องกันตัวออกมาแล้วจัดการจัดการเจ้าตึกแดนเบื้องหน้าอย่างรวดเร็ว **ตูบ โครม** แล้วทั้งสองก็มายืนอยู่ตรงหน้าซากตึกแดนยักษ์อย่างเบื่อน่าย

“น่าขนลุกดีแฮะ” เกรกพูดพลางห่อไหล่ด้วยท่าทางขะยะเยง

“อ้อ ทำมาเป็นขนลุก น่าหมั่นไส้จริงๆ...” มารินยังกล่าวไม่ทันจบเสียง **โครมมมม** ชุดใหม่ก็มาอีกหน ปรากฏเป็นเจ้าตึกแดนยักษ์เหมือนเดิม แต่ที่ไม่เหมือนเดิมคือ มันมาทั้งฝูง!!!!!!!!!!!!

“อ้าว ช่วยแล้วสงสัยจะมากขึ้นทั้งฝูงหรือจะเป็นตัวโคลนนึงกันแน่นะ ช่างเหอะ เอาไงล่ะ หึ แผ่นมึน” คำถามสไตล์เดิมดังมาจากปากเกรกที่เริ่มเหงื่อตก

“ตกลงตายล่ะ...” มารินก็ตอบแบบเดิม แต่... “ไม่แผ่นก็โง่ดิ... วึ่ง!!!!!!!!!!” แล้วทั้งสองก็รีบเฟ้นหนีจากฝูงตึกแดนยักษ์ทันที ไม่ใช่สู้ไม่ได้แต่คงขี้เกียจมากกว่า

“เราอยู่ไหนแล้วเนี่ย” มารินบ่นหลังจากที่ทั้งสองวิ่งหนีฝูงตึกแดนยักษ์ที่คาดว่านอกจากตึกแดนฝูงนั้นจะเกิดการกลายพันธุ์หรือมิวเทชันแล้ว ยังผ่านกระบวนการโคลนนึงอีกต่างหาก และยังไม่ทันที่จะได้พักเหนื่อยก็ได้พบกับฝูงสิ่งที่ถูกดัดแปลงพันธุกรรมที่ถ้าโดนฝังต่อยแล้วอาจจะกลับไปเลย 3 วัน เท่านั้นยังไม่พอยังไปเจอกับสัตว์ทดลองที่ถูกดัดแปลงพันธุกรรมตามไล่กวาดพวกเขาอีกเป็นพรวนกว่าจะหนีมาได้ก็รุ่งสางของอีกวันแล้ว

“เหมือนทดสอบพลังกำลังและความอดทนเลยแฮะ อืม เราน่าจะอยู่ที่สวนผัก ผลไม้หรือ ดิเลยกำลังหิวพอดี” เกรกพูดพลางวิเคราะห์สภาพแวดล้อมรอบข้าง ที่ๆ พวกเขาอยู่น่าจะเป็นสวนผักผลไม้ นานาชนิดที่มีผักผลไม้อยู่เต็ม

“สวนผักผลไม้ GMOs หรือเนี่ย” มารินว่าพลางหยิบองุ่นที่ผลเท่าแอปเปิ้ลออกมาดู

“ผักผลไม้ GMOs เนี่ยเป็นการดัดแปลงพันธุกรรมอีกไซ้มึนเนี่ย” เกรกถามขึ้น

“ไซ้แล้วก็ไม่ไซ้แค่พืชนะ ทั้งสัตว์ด้วยเช่นกัน พวกนี้เรียกว่า สิ่งมีชีวิตดัดแปรพันธุกรรม หรือ GMOs อย่างเช่น การดัดแปลงพืชให้มีภูมิต้านทานแมลง เพิ่มคุณค่าทางอาหารลงไป อาจยืดอายุของผลผลิต

ให้นานยิ่งขึ้น ก็คงเป็นพวก แดง โม ไร่เม็ด ข้าวสีทอง มะเขือเทศสุกซาลง ประมาณพวกนี้แหละ จะว่าไป การคัดแปลงพันธุกรรมก็มีข้อดีมากมายถ้าเลือกนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ที่ถูกต้องที่ควรนะนะ”

“ก็ถูกของคุณ แต่ตอนนี้เราควรหาคะไรใส่ท้องก่อนจะดีกว่าไม่รู้ว่าจะมีอะไร โผล่มาอีกหรือเปล่า รู้สึกเหมือน โคนจับตาตลอดเวลายังไงก็ไม่รู้แฮะ ไม่ว่าเราอยู่ตรงไหนจะมีอะไร โผล่มาทุกทีเลยว่ะมัย” เกรก พุดลองเชิงอยู่ และคำพูดนั้นก็ทำให้มารีนนึกคิดอะไรขึ้นมาได้

“จับตามองหรือ!!! ไม่จริงหรือที่น่าคงไม่ใช่หรือมั้ง ” ถ้าสิ่งที่เธอคิดถูกล่ะก็ไม่ใช่เรื่องดีแน่

“ดูจากสีหน้าถ้าคุณคิดเหมือนผม เราต้องรีบออกจากที่นี่ไม่งั้นเราไม่รอดแน่” เกรกว่าพาลงรีบลุกขึ้น

“ฉันทภาวนาขอให้เราคิดผิดเถอะ รีบไปกันเราควรเริ่มหาฐานปฏิบัติการก่อน”

“ผมพอรู้ว่าที่นั่นอยู่ไหน ตามผมมา”

ทั้งสองรีบวิ่งและพยายามซ่อนตัวตามพุ่มไม้ต่างๆอย่างมิดชิดจนไปเจอกับฐานปฏิบัติการลับกลางป่า เกรกจัดการกับยามที่เฝ้าอยู่หน้าห้องก่อนที่ทั้งสองจะลอบเข้าไปข้างในและพบกับความลับอันน่าตกใจ

“ไม่อยากจะเชื่อเลย เป็นอย่างที่เราคิดจริงๆ มันไม่ใช่เกมธรรมดาจริงๆด้วย” มารีนอุทานเบาๆเพราะ ภาพที่เบื้องหน้านั้นคือห้องปฏิบัติการที่เต็มไปด้วยจอมอนิเตอร์ที่ถ่ายทอดสดผู้เข้าร่วมแข่งขันที่อยู่ในป่า ภาพที่ปรากฏบนจอคือ บางคนกำลังหนี บางคนกำลังสู้ และบางคนกำลังตาย จอข้างๆกันนั้นเป็นข้อมูลของผู้เข้าร่วมแข่งขันทุกคนอย่างละเอียด และชื่อของใครที่ขึ้นเป็นสีแดงแล้ว นั่นก็หมายความว่าคนๆนั้นได้หายไปแล้วตลอดกาล

“ปลายทางข้อมูลต้องถูกส่งไปที่พวกผู้บริหาร ตอนนี้พวกมันคงกำลังดูการถ่ายทอดสดอยู่แน่เลย” เกรกคำรามด้วยความโกรธ “มันหลอกเรามาเพื่อเป็นตัวทดลองเพื่อดูผลในขั้นสุดท้ายของการพัฒนาแน่”

“เลวจริงๆเลย” มารีนสบถ

“เราต้องจัดการอะไรบางอย่างแล้วล่ะ ก่อนที่ทุกคนจะตายหมด”

“หวังว่านายคงสู้เก่งนะ ฉันทมีแผน”

“แน่นอนว่ามาได้เลย”

อีกด้านหนึ่ง ท่านประธานหญิงวัยกลางคนกำลังนั่งอยู่ที่ห้องประชุมลับขององค์กรพร้อมกับนักลงทุนและผู้บริหารระดับต่างๆ ทุกคนกำลังนั่งดูผลการทดลองที่ได้ทำไว้กับผู้เข้าร่วมแข่งขัน

“งานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างสิ่งมีชีวิตสปีชีส์ใหม่มีความคืบหน้าอย่างไรบ้างคะ คีออคเตอร์แซม” ท่านประธานหันมาแล้วสอบถามเกี่ยวกับความคืบหน้าของโครงการต่างๆ ที่องค์กรจัดทำ

“ครับ เราได้เริ่มทำการทดลองในพีชก่อนครับ โดยใช้การเกิดพอลิพลอยดี (Polyploidy) คือ เป็นการเปลี่ยนแปลงพันธุกรรมของสิ่งมีชีวิตโดยเพิ่มชุดโครโมโซมเป็น 2 เท่า ทำให้ได้สิ่งมีชีวิตสายพันธุ์ใหม่ สปีชีส์ใหม่และไม่เป็นหมัน และกำลังนำไปใช้กับสัตว์ยังอยู่ในช่วงการทดลองครับ”

“อืม เข้าใจแล้ว” แล้วท่านประธานก็หันไปสนใจจอเบื้องหน้าต่อ

“ผมว่าในการทดลองครั้งนี้เดรกน่าจะเป็นตัวทดลองที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดนะครับ” ชายร่างอ้วนท้วนกล่าวขณะกำลังดูภาพในจอที่ปรากฏภาพของเดรกที่กำลังสู้กับสัตว์ประหลาดที่เกิดจากมิวเทชัน หรือก็คือการกลายพันธุ์อย่างดุเดือด “แต่เอ... เค้าจับคู่กับผู้หญิงที่ชื่อมารีนนี่ครับหายไปไหนแล้ว”

ฉับพลันรายชื่อของมารีนที่อยู่จอถัดไปก็ปรากฏเป็นสีแดงสว่างวาบ

“อ้าว จบแล้วหรือ ก็ไม่แปลกหรอกนะ ก็เป็นตัวทดลองที่ผิดพลาดนี่นา มาถึงตอนนี้ได้ก็เป็นสิ่งที่เกินคาดแล้ว นี่ถ้าไม่ได้จับคู่กับเดรกคงไม่รอดแต่แรกแล้วละ” ผู้คนในที่ประชุมพร้อมใจกันเออออเห็นด้วย สักพักหนึ่งทันใดนั้น

โครมมมมมมม เสียงประตูที่พังลงมาดังสนั่นจากฝ่าเท้าของมารีน เธอเดินเข้ามาหยุดที่กลางห้องประชุมแล้วปลายตามองคนที่อยู่ในห้องประชุมอย่างใจเย็นแล้วสบตากับท่านประธานโดยตรง ซึ่งท่านประธานก็จ้องกับด้วยสายตาคุ้ยฝาดกับคนอื่นที่เริ่มลนลาน

“เธอไม่น่ารอดแล้วนี่ เธอมาทำอะไรที่นี่” ท่านประธานกล่าวเสียงเย็น

“ก็คุณบอกเองว่าให้หาตัวมาคร ฉันท้าหาเจอแล้วนี่ไง มาครคนนั้นก็คือคุณยัง ไงละ”

“...”

“อ้อ ลืมบอกไปนะคะก่อนจะมาถึงนี้นันได้ส่งข้อมูลการวิจัยและการทดลองที่ผิดกฎหมายทั้งหมดขององค์กรไปให้ตำรวจหมดเลยนะคะ แล้วก็พร้อมด้วยพยานทั้งหมดที่รอดชีวิตจากการเข้าร่วมแข่งขัน อืม คิดว่าหลักฐานเท่านี้คงพอทำอะไรคุณได้บ้างนะคะ ^ ^” มารีนกล่าวด้วยเสียงรื่นเริง

“หนอยยยย แกกกกก ปล่อยฉันนะ ปล่อยยยย” ก่อนที่ท่านประธานจะเข้ามาตะกุกหน้ามารีน ตำรวจก็เข้ามาจับท่านประธานและผู้ที่เกี่ยวข้องไปเสียก่อน

“อ้าวมาช้าไปหรือ ออกดูอะไรสนุกๆเลยแฮะ” เครื่องที่วิ่งมาด้วยความเหนื่อยหอบบ่นเบาๆ “ว่าแต่ก็ เสียหายเหมือนกันนะข้อมูลต่างๆนะ เพราะจะว่าไปโครงการที่ดีๆก็มีเหมือนกันนะ”

“อ้อ ข้อมูลที่ส่งให้ตำรวจนะไม่ได้มีแต่ผิดกฎหมายอย่างเดียวแต่นันส่งข้อมูลไปทั้งหมดเลยนะ เห็นทางตำรวจคาดว่า โครงการไหนที่ดีเป็นประโยชน์จะให้พวกนักวิจัยที่มีความผิดศึกษาต่อเพื่อแก้ตัวนะ ส่วนระดับบอสก็เข้าคุกตามระเบียบละนะ”

“คุณนี่สุดขอด แต่เดี๋ยว...แล้วก็ให้ผมเป็นเหยื่อล่อเนี่ยนะ คุณนะคุณ”

“เอาน่าเครื่องต้องขอบคุณนายมากนะ ที่ช่วยติดต่อดำรวจแล้วก็อะไรอีกหลายๆอย่างที่คอยช่วยเหลือฉันมาตลอด” มารีนกล่าวขอบคุณอย่างใจจริง

“ไม่เป็นไรหรอก ผมเต็มใจทำเพื่อคุณเสมอ” เครื่องหยอดคำหวานอีกนิดหน่อย

“น่าชะ แต่เอ๊ะ มันสงสัยอย่างหนึ่ง แต่แรกคุณรู้ได้ไงว่ามันแก้งทำเป็นอ่อนแอ” มารีนถามด้วยความสงสัย

“ผมถูกส่งมาเพื่อดูแลคุณตั้งแต่ต้นนะ พ่อแม่ของเรารู้จักกัน ครอบครัวผมรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับครอบครัวคุณแล้วเราก็ช่วยเหลือกันและกันมาตลอด แล้วก็จริงๆผมตามดูแลคุณตั้งแต่เราอายุ 17 นะ ผมรู้จักคุณดีเลยละ ^ ^” เครื่องกล่าวด้วยรอยยิ้มสดใส

“พ่อนะพ่อ แม่ด้วย ไม่เห็นบอกกันบ้างเลย นายด้วยไม่ต้องมาอึดเลย” มารีนกล่าวด้วยความเอียงอายนิดๆ

“น่า พ่อแม่เขาเป็นห่วงคุณมากนะ ไม่ต้องห่วงต่อจากนี้ไปผมจะดูแลคุณเองตกลงปะ”

“พอๆอย่ามาเนียน”

“น่าๆ กลับบ้านกันเหอะ” เกรกพูดจบพร้อมกับเกาะไหล่มารีนให้เดินไปด้วยกัน มารีนสายหน้าอย่างระอาแต่ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้ม जबันสักทีกับเรื่องราวโหดร้าย ชีวิตของทั้งสองจะเป็นเช่นไรต่อไปไม่มีใครรู้ แต่เธอสัญญากับตัวเองแล้วว่า จะนำความสามารถที่ได้มานั้นทำให้เกิดประโยชน์สูงสุด

“อืม เรากลับบ้านกันเถอะ”

THE END

นางสาวสุกัศตา วิทย์ ม.6/1 เลขที่ 29